MANNEN AF BÖRD

och

Qvinnan af Folket.

Roman af Marie Sophie Schwartz.

(Forts. från förra numret).

"Håll litet på min panna och gif mig sedan din arm. Jag måste dit, om jag ock skall krypa," tillade hon med häftighet. Hon ryckte till sig Janes näsduk och band den om sitt sårade hufvud och tog sedan Janes arm och fortsatte, utan att svara på alla de frågor, Jane i sin ångest gjorde, vägen fram till Furuhof, der hennes ögon möttes af ett eldhaf, och en massa folk, som åskådade huru lågorna förtärde den sista återstoden af hufvudbyggnaden, hvilken, tillika med den mindre, snart var alldeles nedbränd.

"Hvar är grefvinnan?" frågade Stephana, skälfvande i hela kroppen.

"De buro henne dit," sade en bonde och pekade åt sidan af skogen. I detsamma hörde hon Jacobo med stark röst gifva befallning, att man skulle genom yxornas begagnande söka förhindra att elden fattade i träden och afvärja den ännu större olyckan af en skogseld. Stephana sjelf vände sig åt det hållet, der grefvinnan skulle vara; man hade nedlagt den gamla damen på en hög af ris, och Helfrid, badande i tårar, sökte, att genom gnidning på tinningarna återkalla henne till sans.

Stephana anskaffade skyndsamt ett åkdon, och ehuru det svindlade för hennes ögon och susade för öronen, upphjöd hon hela kraften af sin vilja för att betvinga sin smärta, till dess hon fått grefvinnan, tillika med Helfrid och Jane, i släden för att föra dem till Kungsborg. Sjelf ämnade Stephana taga plats i en liten skrinda, som en bonde tillbjöd henne. Stephana kände sina krafter så medtagna, att hon icke ville åtfölja grefvinnan, af fruktan att icke helt och hållet kunna betvinga smärtan. Knappt hade åkdonet med de brandskadade hunnit aflägsna sig, förr än Stephana bemäktigades af en sådan svindel, att hon icke förmådde stå, utan fattade tag i den närmast befintliga person, för att icke falla; men det var för sent, hon nedföll afdånad till marken. Ifrån de rykande ruinerna körde en timma derefter en parsläda, uti hvilken satt en man, som med sin arm understödde en blek kvinna. Kusken körde i full fart till Kungsborg.

"Jag vet icke, Jacobo, men det är som om en obegriplig svindel fattade mina tankar. Jag känner att..... att jag icke har makt öfver dem. Jacobo, ingen..... ingen får vårda mig; jag skulle kunna..... säga..... säga.... mycket, som ....." Stephana tryckte handen emot den brännheta pannan.

"Som ingen bör få höra," hviskade Jacobo.

Men Stephana hörde icke hvad han sade. Hon mumlade endast:

"O, öde, öde, du har hämnat allt!"

På Kungsborg hade Jane genast ordnat tvenne rum för grefvinnan och fröken. Brukets läkare hade blifvit efterskickad, grefvinnan återkallades till sansning, men hon befanns så klen, att man genast måste låta henne intaga sängen. Hon hade fått en svår blodstörtning, då hon vaknade ur sin långa vanmakt.

Jane hade just lyckligt och väl ordnat allt efter bästa förmåga. Då hon begaf sig ned från de inlogerade, stannade parsläden, som blifvit sänd efter Stephana, utanför trappan.

"Gud ske lof! nu är hon här," tänkte Jane och skyndade ut i förstugan för att mottaga henne.

"Jag har varit i en gruflig oro öfver det stackars barnet," fortsatte hon i tankarna; i det samma rycktes förstugudörren upp, och Jacobo, bärande Stephana, inträdde, åtföljd af Eklund. Jacobo hade svept en schal omkring Stephanas hufvud, så att ingen skulle kunna uppsnappa de osammanhängande ord, som hon i vild yrsel uttalade.

"Kalla hit doktorn," var allt hvad Jacobo sade, hvarefter han bar henne in i salongen.

"Gud Fader i himmelen, Jacobo!" skrek Jane, "huru är det?"

"Tyst! Laga bara att Stephanas rum blir i ordning och att doktorn kommer fort." Jacobo nedlade Stephana på soffan, och Jane skyndade ut under en flod af tårar.

Läkaren inträdde strax derpå.

"Herr doktor, fru Stephensen har illa slagit sitt hufvud och yrar," sade Jacobo. Då doktorn fattade Stephanas arm för att undersöka pulsen, utropade hon med häftighet:

"Han är borta, — borta!....."

"Var god, herr doktor, och om möjligt stilla hennes yrsel, och framför allt glöm hvarje ord hon under den yttrar," sade Jacobo, som, vid de ord Stephana fortfor att i yrseln uttala, skiftade färg.

Doktorn svarade blott:

"Vi läkare få endast ha minne för hvad som rör vår vetenskap, eljes glömma vi allt hvad vi se och höra." Doktorn gjorde några föreskrifter och lagade sjelf till en kylande dryck och lade kalla omslag om hufvudet. Genom dessa åtgärder blef Stephana snart lugnare. Jacobo höll ord och lät ingen annan än Jane komma in och endast helt korta stunder. Emot morgonen somnade Stephana, och doktorn förklarade, att Jacobo nu gerna kunde anförtro henne åt hvilkens vård som helst, emedan all yrsel efter sömnen skulle upphöra.

hufvudet," sade läkaren, "utan fast mera af derjemte uppkomna starka själsskakningar; när sinnet genom hvilan blifvit lugnt, upphör förvirringen i tankarna."

Dagen nalkades efter en afton och en natt, så olycksdiger för grefvinnan Romarhjerta. Blek som en ande, med det ända in i döden stolta ansigtsuttrycket, dock hvarje dag stämpladt af både själs- och kroppslidande, låg grefvinnan, nu en gäst på sitt forna Kungsborg, i samma rum, der hon förr haft sin sängkammare. Rummet var nästan oförändradt, och de matta ögonen hvilade på hvarje föremål med ett eget smärtsamt och bittert uttryck. Hon andades tungt, och man såg, att hon led, men ingen klagan gick öfver de hårdt slutna läpparna.

Helfrid satt vid moderns säng, nedsjunken i en emma, och på hennes vackra ansigte var spår af tårar.

"Du gråter, Helfrid," hviskade modern med matt röst. "Jag önskade, att jag egde tårar kvar, men deras källa är uttorkad; eljes skulle jag vilja gråta mitt hjerteblod vid tanken på, att jag nu hvilar här, en husvill främling."

"Älskade mamma," stammade Helfrid, "icke dessa tankar nu då du är så svag." Hon fattade moderns aftärda hand och förde den gråtande till sina läppar: "Ditt lif är för din stackars dotter det käraste hon eger."

"Helfrid, din mor har öfverlefvat sig sjelf, önska henne icke att behöfva framsläpa sina återstående dagar i medvetandet af sin familjs ohjelpliga förfall! Bed Gud, att hon får dö för att slippa flera förödmjukelser!" En tystnad uppstod. Plötsligt sade grefvinnan:

"Herman vet af ingenting?"

"Nej, han är bortrest."

"Det blir en bitter kalk att tömma." Modern suckade, och Helfrid tryckte handen mot det oroligt suckande bröstet.

Dagen förflöt, utan att någon förändring till förbättring eller försämring märktes i grefvinnans tillstånd. Stephana var bättre och hade mot aftonen låtit kläda sig. Hon hvilade på en soffa i sin budoar.

"Nå, Jacobo, är grefven hemkommen?" frågade hon, då Jacobo trädde in.

"Nej, han lär icke komma förr än i morgon, har han vid afresan sagt till förvaltaren. — Men hur är det med dig?" Jacobo satte sig bredvid Stephana och fattade en af hennes händer.

"Med undantag af en stark värk i hufvudet och mattighet, är jag bra."

"Du hade ett anfall af häftig yrsel i går afton. Det räckte endast en kort stund."

"Och derunder talade jag om.....?"

"Allt!"

Stephana förde handen öfver pannan.

"Men nu liksom i Boston, har ingen annan än jag uppfångat dina ord."

"Var mitt hufvud lika svårt angripit som då?"

"Ja, ehuru med den skilnaden, att detta ditt anfall endast räckte några timmar, då det i Boston varade flera dagar."

Stephana lade sin hand på Jacobos axel, sägande med eftertryck:

"Har jag under dessa olyckliga anfall nämnt några namn?"

"Jag har gissat dertill; ty dina ord hafva varit ganska osammanhängande."

"Känner du äfven bandet emellan mig och Elin?"

"Jag anar det."

Stephana såg tankfullt framför sig.

"Bedröfvar det, Stephana, att det förflutna är mig bekant?"

"Nej, Jacobo, jag skulle önska, att mitt lif vore en för dig uppslagen bok, och en dag, då det blir omöjligt att klart bedöma mig sjelf, skall du blifva mitt samvete. Jag gjorde dyrt en gång mig sjelf det löftet — det var på en graf — att det förflutna skulle vara dödt, och hade ödet icke fört Elin i min väg, skulle det äfven varit begrafvet med dens stoft, som hvilade i grafven, men man anförtroddde åt mig i arf Elins framtid, och jag mottog arfvet."

"Elin, alltid Elin." Jacobo smålog. "Är hon värd detta intresse och alla de offer du gjort för henne?"

"Ja!

Åter uppstod en tystnad.

"I början af juni är hon här," sade Stephana plötsligt.

"Hvart du vill komma med hennes besök, begriper jag icke."

"Nu förstår du det ej; men när mitt verk är fullbordadt, då skall du begripa mig."

Stephana började tala om grefvinnan Romarhjerta och Helfrid samt det sorgliga i deras närvarande belägenhet. Då Jacobo skulle aflägsna sig, sade Stephana:

"Säg till åt betjeningen, att ingen får underrätta grefven om olyckshändelsen,förr än jag träffat honom. Jag önskar att sjelf få meddela honom den sorgliga händelsen; jag skall bjuda till att göra den så litet bitter som möjligt."

"Om någon eger förmåga att förmildra en olycka, så är det du. Det kan likväl hända att han på vägen får kunskap derom."

"Det tror jag icke; han kommer ju från motsatt håll."

Morgonen derpå, sedan läkaren varit inne hos Stephana och sett om blessyren i hufvudet samt bedt henne hålla sig så mycket som möjligt i stillhet, lät hon det oaktadt klädа sig för att göra ett besök hos grefvinnan. Stephanas hela utseende hade något så lidande, att man tydligt såg det hon genomgått en svår, både inre och yttre smärta. Då hon lade handen på klocksnöret till dörren, nalkade Jane sig och bad att få tala med henne. Jane hade sett Stephana komma in i förstugan med Jacobo och Eklund, och hade, i sin ängslan för hennes hälsa, ej kunnat afhålla sig från att gå ut i förstugan och fråga Eklund om Stephana blifvit skadad af elden.

"Nej, hon är oskadd," hade Eklund svarat, "men hon är sjuk, och det är bäst att hon får vara i fred."

Jane hade då gått in i salongen och sedan dess ej sett Stephana. Hon hade nu kommit för att bedja om förlåtelse för det hon, i sin ängslan för Stephana, gått henne emot.

"Jag har ju ej varit mig lik," sade Jane, "och jag har ju ej vetat, att det var Stephana, som kom."

"Jag vet det, Jane, och jag har ej tagit det illa upp af dig. Du har ju varit mig så god och trogen, att jag ej kan förebrå dig något. Du har ju ej kunnat veta, att det var jag, som kom."

Jane tackade och gick. Stephana stannade ett ögonblick och blef stående. De snöhvita kinderna betäcktes af en purpurflamma, och i ögat ljungade en hotfull blixt.

"O, Gud!" mumlade hon, "huru obegripliga äro icke dina vägar, då jag, just i detta rum, skulle bjuda henne, denna stolta och öfvermodiga kvinna, ett hem under mitt tak. Detta tak, som varit hennes, och under hvilket hon en gång så obarmhertigt förskötим Elin. — O, du milde Fader, bevara mig från hvarje känsla af hämdbegär, och gif mig nu styrka att vara en rätt kristen! Jag vill minnas hans ord till sina bödlar: "Fader förlåt dem, de veta icke, hvad de göra!"

Det mörka, hotfulla uttrycket försvann, och då Stephana trädde in i grefvinnans yttre rum, hvilade det en prägel af obeskriflig mildhet öfver hela hennes ansigte.

Helfrid steg upp och kom Stephana till mötes; men innan den unga flickan hann säga ett enda ord, för att uttrycka sin tacksamhet för den välvilja och deltagande, som blifvit dem bevisad, sade Stephana, i det hon fattade hennes båda händer:

"Icke ett ord, fröken Romarhjerta, hade Kungsborg brunnit, då hade ni kanske varit den första att för mig öppna en fristad på Furuhof; låt oss derför icke tala derom! Hur är det med grefvinnan?"

"Natten har varit lugnare än vi vågade hoppas", svarade Helfrid med rörelse och tryckte tacksamt Stephanas händer.

"Får jag gå in till henne?"

"Jag skall fråga." Helfrid försvann bakom dörrgardinen och återkom strax derefter samt bad Stephana nalkades den sjuka med ett så hänförande uttryck af ödmjukhet, att man kunde säga, att hela hennes väsen deraf förklarades. Det föreföll liksom hon velat bedja den stolta kvinnan förlåta, att hon kunnat göra henne den tjenst hon nu gjort. Grefvinnan, ehuru kall mot alla, som icke tillhörde hennes familj, kunde omöjligt undgå att erfara en känsla af rörelse vid anblicken af Stephana. Med en matt rörelse räckte hon henne handen, sägande, icke utan en anstrykning af stolt bitterhet:

"Min fru, jag kommer att stå i en evig tacksamhetsskuld hos er för det deltagande, ni visat mig, och för den gästfrihet jag nu åtnjuter i mitt forna hem."

Stephana fattade den framräckte handen och lydande en röst i sitt inre, som kom från hennes hjerta, förde hon den till sina läppar, hviskande med opprörd röst:

"Fru grefvinna, ni står i ingen skuld hos mig, ty hvad jag nu varit i tillfälle att göra er, detsamma hade ni gjort, ifall olyckan drabbat mig. Den enda bön jag har till er är, att ni må glömma, att detta icke är ert. Ack! fru grefvinna, mitt hjerta känner sig i dag både stolt och lycklig vid tanken, att jag kunde i det minsta vara er till gagn."

Helfrid var så djupt rörd af Stephanas uppförande, att det framlockade tårar i hennes ögon, och då Stephana aflägsnade sig, hviskade hon:

"Ni är en engel!"

De båda unga kvinnorna stodo allena i det yttre rummet. Stephana vände sig vid detta utrop till henne, och man kunde säga att hvarje drag i hennes ansigte uttryckte erkänsla.

"Ack, fröken, denna stund och dessa ord af er, en Romarhjerta, till mig, utgöra en rik belöning för ett helt lif af lidande." Hon tryckte Helfrids hand och försvann.

Stephana nästan flög förbi Eklund, som befann sig i grefvinnans förmak, och gick uppför trappan till tafvelgalleriet, der hon stannade framför grefvinnan Gunillas porträtt, med båda händerna hårdt tryckta mot det oroligt flämtande bröstet. Huru länge hon stod så, visste hon icke sjelf, men plötsligt väcktes hon ur sina djupa tankar, deraf att en hand helt varlig fattade en af hennes, och en klar vacker röst sade på engelska:

"Du har varit inne hos grefvinnan?"

"Ja, Jacobo," Stephana vände sig till honom.

"Se på mig, Stephana, och säg, hvad erfor du, då du stod vid den af olyckan hårdt pröfvade kvinnans säng!" Det låg i Jacobos ton något allvarligt, som om han talat till ett barn, hvilket är skyldigt räkenskap för sina handlingar.

Stephana lade sin hand på hans skuldra och såg rakt in i hans ögon, sägande:

"Jag kände mig försonad med hela mitt förflutna lif, och jag var ödmjuk in i mitt innersta hjerta. Ja, Jacobo, jag kände att du af mig gjort en kristen, och jag vill icke för någon lycka i verlden byta bort det ögonblick af en allt förlåtande känsla, som bemäktigade sig mig, då jag stod inför henne. Jag erfor då, att jag skulle kunna för hennes lycka uppoffra mig sjelf. Ack! Jacobo, Jacobo, du vet icke allt, men jag vet att utan dig hade Stephana i dag icke varit den hon nu är. — Gud löne dig!"

"Tack!"

Eklund öppnade dörren och inträdde.

"Grefven kom nu hem," sade han med upprörd röst.

"Vet grefven något?" frågade Stephana hastigt.

"Nej, det tror jag icke, ty Persson, som kört för grefven, visste om ingenting."

"Och herr Eklund har ingenting sagt?"

"Ni sade mig ju, att jag skulle tiga, min fru."

"Tack för det! — Bed grefven, att jag får den äran att tala vid honom."

"Här uppe?"

"Nej, jag väntar honom nere i gröna kabinettet."

Stephana tryckte Jacobos hand och lemnade rummet. Några ögonblick derefter inträdde grefve Herman i kabinettet, der han fann Stephana. Vid första ögonkastet på henne, såg han, att hon varit sjuk och att hon ännu hämmades af sjukdomen. Han skyndade emot henne, och Stephana mötes och räckte honom båda händerna, sägande i hjertlig ton:

"Välkommen hem igen, och förlåt mig, som bad grefven komma upp; men jag har en ledsam händelse att meddela er, och önskade att ingen annan skulle i förväg bedröfva er dermed. — Jag smickrade mig med att som vän ega det företrädet att kunna göra det bittra mindre bittert."

Hermans blick hvilade på henne med så mycken beundran, att det tycktes som han, vid betraktandet af henne, glömde, att hon förberedde honom på en obehaglig känsla.

"Hvad ni än har att säga mig, min fru, skall vissheten, att ni betraktar er som min vän, förtaga en stor del af det bittra det innehåller."

"Gifve Gud, den det kunde! Var säker att jag som en uppriktig vän önskar bespara er allt, som kan göra er bekymmer. Det närvarande hör också, Gud ske lof, endast till sådana händelser, som kunna kallas missöden, och, icke sant, ni skall icke af ett sådant låta nedslå er?"

Herman höll ännu hennes hand, och han hade så när gjort samma utrop som Helfrid, så god såg Stephana ut.

"Vid missöden är jag ju van, och då det förskaffat mig ett ögonblick af sant deltagande från er, skall jag utan knot bära det. Säg mig nu hvaruti det består?"

"Furuhof har blifvit lågornas rof, men er syster och mor äro oskadda och under mitt tak."

Stephana hade talat fort, liksom för att med ens göra pinan kort. Hermans hand slöt sig hårdt om hennes, han tillslöt ögonen hastigt och sammanpressade läpparna, så att de blefvo nästan hvita, men ögonblicket derefter var hans vackra ansigte åter lugnt, ehuru pannan syntes onaturligt blek.

"Har något menniskolif blifvit spildt vid olyckshändelsen?" frågade Herman. "Hur bär min arma mor detta nya slag?"

"Intet lif har gått förloradt, och er mor liksom ni bär sitt öde som — en Romarhjerta."

"Ni har varit hennes goda engel." Herman kysste Stephanas hand.

"Det vore en rol, jag gerna åtog mig," hviskade Stephana. Tårarna dallrade i de stora mörka ögonen.

Herman förde sin hand öfver pannan, hemtade djupt efter andan, och sade:

"Det var ett hårdt slag, men jag skall evigt vara tacksam mot er, min fru, att ni besparade mig att erhålla det af någon annan än er."

"Nu, herr grefve, har ni emotstått första stöten och parerat den som en man; tillåt mig, i egenskap af er vän, tala om huru vi nu skola arrangera det, så att er mor så litet som möjligt skall känna följderna af den olycka som träffat henne! Lofva mig att oafsedt att ni är ädling, och jag ett barn af folket, betrakta mig såsom en syster, och låt oss helt uppriktigt, utan någon stolthet, talas vid. Då ni träffar er mor är det nödvändigt, att ni, med ett för hennes stolthet passande förslag, kan förlika henne med sitt vistande under detta tak. — Men", fortfor Stephana, "skulle ni....anse det....."

"Tala ut, jag ber."

"Icke vilja betala mig för hennes vistande här? Med få ord, gör hvad ni behagar, blott ni så ställer saken, att grefvinnan på intet sätt känner sig stå i någon slags förbindelse till mig. Mitt hus och allt hvad jag eger är till hennes tjenst, men jag önskar i första rummet, att hon så litet som möjligt skall känna den förlust, hon gjort."

"Min fru, hur mycken grannlaga godhet bevisar ni icke oss, och hur skall jag kunna visa er hur djupt jag känner min förbindelse?"

Grefvinnan Romarhjerta och Helfrid skulle, ligt det förslag Herman gjort modern, stanna på Kungsborg till våren, och betala för sig hos Stephana. När den vackra årstiden kom, skulle grefvinnan för sitt svaga bröst göra en resa till någon badort i de varmare länderna.

På detta sätt hade det lyckats Herman att försona modern med det bittra uti att nödgas vistas i en persons hus, som hon icke bestämdt visste, till hvilken samhällsklass hon egentligen hörde. Kanske skulle Herman ändå ej kunnat öfvertala henne dertill, om ej hennes svårt angripna bröst, som efter eldsvådan, förskräckelsen, grämelsen och det långa vistandet i den kalla luften, blifvit så klent, att hon icke utan risk för lifvet, vågade företaga ett ombyte af vistelseort, gjort af nödvändigheten en lag.

Stephana hade med uppmärksamhet och en intagande älskvärdhet sökt med sitt sällskap förkorta de långa timmarna för den sjuka. Derjemte hade hon till grefvinnans och frökens disposition öfverlemnat östra delen af nedra våningen, att de skulle ega all den komfort de voro vana vid.

Februari månad hade förgått och ett stycke af mars. Grefvinnan låg nu på sin soffa, och ehuru matt och svag, utgjorde det hennes nöje att om aftnarne se alla samlade i sin salong. Hon inbillade sig då, att hon ännu var herrskarinna på Kungsborg, och ofta glömde hon alldeles verkligheten af den tid, som varit så rik på förödmjukelser, för den illusion att hennes ställning blifvit densamma som fordom.

Stephana, som uppfattade det nöje grefvinnan erför af att man samlades omkring henne, gjorde det snart till en vana att man hvarje afton, då hon orkade taga emot, infann sig der.

Jacobo och Helfrid kommo derigenom att vara tillsammans dagligen, och den intelligente unge mannen blef icke blott en favorit hos fröken, utan äfven gerna sedd af grefvinnan, som med verkligt intresse lyssnade till hans konversation. Ofta [illegible]

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jemna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

James Smart,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.

ETT SPECIELT • FRITT TILLBUD.

Hvarje läsare af denna tidning som skrifver ett bref kort på sitt eget språk och adresserar det till

Scandinavian Department,
Miles Medical Co., Elkhart, Ind.,

emottager fritt tillsändt:

1. En vacker bok med färglagd afbildning af Ert gamla lands flagga på omslaget. Skrifven på Ert eget språk. Också en af de följande böcker på engelska:
2. What's Wrong: En underbar 'puzzle' bok, illustrerad.
3. What to Eat: Innehållande nya matsedlar på Frukost, Lunch, Middag och Supper.
4. Character of Faces: Hur man kan läsa sin egen och sina vänners karaktär i anletsdragen. Många illustrationer.
5. The Story of Hands: Hur man kan läsa det förflutna och kommande i handens linier. (Palmistry.)

Glöm ej att skrifva genast och adr.

HEMDAL PUB. CO.